

Karácsonyi helycsere

MAGGIE
KNOX

Karácsonyi
helycsere

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Maggie Knox: *The Holiday Swap*
This edition published in 2021 by arrangement with G.P. Putnam's Sons,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Fordította
Medgyesy-Töreky Flóra

Szerkesztette
Varga Andrea

Borítóterv
Sandra Chiu

ISBN 978-963-636-464-9

Minden jog fenntartva

© Karma Brown and Marissa Stapley 2021

© Kossuth Kiadó 2024

© Hungarian translation Medgyesy-Töreky Flóra 2024

Adamnek és Joe-nak, a mi hapiendjeinknek

1.

Charlie

Hétfő: 12 nap karácsonyig...

Los Angeles

Charlie Goodwin tétova lélegzetet vett, és vadul pötyögni kezdett a telefonján, amelynek kijelzője megvilágította az arcát az egyébként sötét raktárhelyiségben. Megnyitott egy alkalmazást, és kikereste a vészhelyzeti, kétperces stresszoldó meditációt. Amint a megnyugtató hang megszólalt, lehunyta a szemét, és mély levegőt vett, igyekezve lelassítani eszeveszett szívverését. Ám ezzel csak annyit ért el, hogy a borsmentakivonat átható illata még jobban felszállt az orrába és le a torkába. Általában szerette a borsmentaillatot és minden karácsonyhoz kapcsolódó dolgot. De ez szabotázs volt. Olyan szagot árasztott most, mint egy óriási cukorpálca – amitől nem lett túlságosan ünnepi a hangulata.

Telefonja rezgett a kezében, mire fél szemmel rápillantott a kijelzőre: Priya Basu írt, a barátnője és egyben sminkes a forgatáson.

Ne hagyd magad!

Az egy bunkó, te pedig TE vagy.

Priyának igaza volt. Charlie feszülten felsóhajtott, és fejét a falnak döntötte. Kilégzéseivel és borsmentailatú belégzéseivel egy ütemben suttogetta a mantrát: *ne hagyd magad.*

Austin Nash. Az illető, aki meglehetősen megkeserítette az életét, és akivel együtt a *Sweet and Salty* (Édes és sós) című, két évadon át futó, gasztro-realityműsor házigazdája volt, amelyet az ünnepek után egy új, *Bake My Day* elnevezésű műsorral akartak felváltani. Az aktuális *Sweet and Salty* különkiadásnak, melynek társműsorvezetői voltak, az volt a célja, hogy ünnepi és szórakoztató legyen – tizenkét napos visszaszámlálás karácsonyig, amelyben tizenkét amatőr pék versenyez az első helyért és huszonötezer dollárért. Austin Nash azonban inkább Scrooge-ot hozta elő Charlie-ból, mint az ünnepi jókedvet. Ez a karácsonyi különkiadás volt Charlie utolsó esélye arra, hogy lenyűgözze a csatorna vezetőit, és biztosítsa magának a *Bake My Day* műsorvezetői állását, ami azt jelentette volna, hogy nem kell többé megosztania a színpadot Austin Nash-sel.

A férfivel még a konyhaművészeti képzésről ismerték egymást, ahol a nő rájött, hogy Austin inkább csaló, mint séf, miután rajtakapta, hogy az ő egyik receptjét a sajátjaként használja. De a férfi dörzsölt volt, és Charlie soha nem tudta ezt rábizonyítani. Az iskola után Charlie Párizsba utazott egy hón áhított gyakornoki állás miatt egy elismert cukrásznál, Austin pedig New Yorkba ment, és aki igazából a nő eszébe sem jutott többé.

Charlie-t a tekintélyes televíziós producer, Sasha Torres „fedezte fel”, aki most a főnöke volt... és Austiné is. Sasha eljött a Souciba – arra a menő, Los Angeles-i helyre, ahol Charlie Párizsból való visszatérése után főcukrászként szerzett magának hírnevet. Őt bízták meg azzal, hogy Sasha asztalánál bemutassa az étterem speciali-

tásának számító flambírozott cseresznyét. Sasha azon nyomban felkínálta Charlie-nak a gasztrovalóságshow „Édes” műsorvezetői állását.

Míg az a biztos soucis pozíció feladásával járt, Charlie jól tudta, hogy az ajánlat még nagyobb, izgalmasabb lehetőségekhez juttathatja – például, hogy önálló műsorvezető legyen egy olyan főzőműsorban, mint a *Bake My Day* –, amivel elismert nevet szerezhette a gasztronómia világában. Talán még saját szakácskönyvsorozata is lehetne. Amit azonban a kissé naiv, de rendkívül ambiciózus Charlie nem tudott, amikor igent mondott Sasha ajánlatára, az volt, hogy iskolai ösellenségével, Austin Nash-sel kell majd osztoznia a színpadon.

– Micsoda pech, Goodwin – mormogta Charlie egy pillanatra kiszakadva a meditációs mantrájából, amikor visszagondolt arra a közel egy évvel korábbi napra. Austin nyilván azért kapta meg az állást, mert jóban volt a csatorna egyik vezetőjének a fiával, mégis úgy viselkedett, mintha jobban megérdemelné, hogy ott legyen, mint Charlie. A forgatás első pillanatától kezdve Austin megtévesztően megnyerő és magabiztos volt, miközben Charlie eleinte egy idegroncs – a tévés műsorvezetés kilendítette őt a komfortzónájából. És Sasha szerint nem vált Austin hátrányára, hogy a fiatal Rob Lowe-ra hasonlított. Elviselhetetlenül tökéletes hajával, szépen ívelt állkapcsával és vég nélküli szempillájú kék szemével Austin lett a duó „Sós” fele, és nem telt sok időbe, mire a két műsorvezető között elfajultak a dolgok a forgatáson.

Kezdetben Charlie megpróbált bizalmat szavazni Austinnak. Még ha ugyanolyan dühítőnek is bizonyulna, mint az iskolában, Charlie készen állt rá, hogy megbirkózzon ezzel – mert ilyen lehetőség nem adódott mindennap. De hamarosan világossá vált,

hogy Austin Nash tényleg megváltozott... és nem a javára. Például felvette azt a kifejezetten idegesítő szokást, hogy vállmasszázst vegy, miközben lekezelő tanácsokat osztogat attól függetlenül, hogy szükséges vagy indokolt lenne. „Még egy perc forralás, és az a páté à choux fenséges lett volna, Charlie. Majd legközelebb.”

A dolgok még rosszabbra fordultak, amikor a csatorna bejelentette, hogy a *Sweet and Salty* helyébe a *Bake My Day* lép. Ezt egy műsorvezetőkre tervezték, ami azt jelentette, hogy Charlie és Austin attól kezdve egyetlen állásért versenyeztek. Ráadásul a százezer dolláros fődíjjal, sztárszakácsok szakácskönyvében közölt recepttel és professzionálisan képzett résztvevőkkel a *Bake My Day* mellett a *Sweet and Salty* amatőr próbálkozásnak fog tűnni.

Nem kell többé osztozni a reflektorfényen; nincs csípős vagy szellemes ugratás két olyan ember között, akik ki nem állhatják egymást; több szabadságot kap kreatív szárnybontogatására; és sokkal több pénzt, mert a *Bake My Day*nek komoly költségvetése volt. Charlie akarta ezt az állást, és meg is érdemelte. Ő volt a jobb cukrász, és nem volt titok, hogy kettejük közül vele könnyebb volt dolgozni. Nemeszser észrevette, hogy Sasha a szemét forgatja Austin önteltsége miatt.

Az Austinnal való közös munka mentálisan kimerítővé vált, és Charlie örült, hogy a különkiadás hamarosan véget ér. A pasi mindig heccelte, aztán elnevette magát, és azt mondta, hogy ez is hozzátartozik az általa megformált Salty karakterhez. Ma a férfi annyira kikököttette, hogy Charlie rossz sorrendben mondta el a szövegét – ami még sosem fordult elő –, és mielőtt a raktárba menekülhetett volna, hogy összeszedje a gondolatait, Austin lecsapott erre az alkalmi bakira.

– Mi van ma veled, Charlie? Megvisel a hétfő? – Tudta, hogy még mindig be vannak mikrofonozva, és hogy mindenki, beleértve Sashát is, hallani fogja. Aztán látványosan a nő vállára tette a kezét, és aggodalmat színelve megmasszírozta. – Ne aggódj! Én ura vagyok a helyzetnek. Mindkettőnk szöveggönyvét kívülről tudom.

Mielőtt Charlie válaszolhatott volna, vagy akár lesöpörhette volna a kezét, a borsmentakivonatos üvegcsé – amelyet Austinnak vissza kellett volna zárnia, miután kimért egy evőkanállal az elkészítendő cukorpálcás trüffelhez – felborult, végigömlött a rozsdamentes munkaasztalon, majd eláztatta Charlie szoknyáját.

– Ó – mondta Austin, amikor Charlie hátraugrott, bár túl későn. – Azt hittem, rajta van a kupak. Bocszsz!

Charlie fanyarul rámosolygott, kurtán annyit mondott, hogy: „semmi gond”, majd megkérdezte Sashát, hogy tarthatnak-e egy ötperces szünetet. Egyik versenyző sem volt a forgatás helyszínén; éppen B-rollt, vagyis kiegészítő anyagot forgattak, így az időbeosztás rugalmasabb volt – bár Sasha mindig úgy vezényelte a dolgokat, mintha versenyt akarnának futni az idővel. Charlie a raktárba menekült, ahol a lábosokat, serpenyőket és sütőedényeket tartották; tudta, csak néhány perce van arra, hogy meditálással megpróbálja száműzni Austin Nasht a gondolatai közül.

Nem sikerült. A zaklatottságon felül azonban olyasmit érzett, amit már régóta nem: Charlie-nak honvágya volt. Starlight Peak, Los Angelesből mindössze néhány órányira északra fekvő szülővárosa annyira ünnepi volt az évnek ebben a szakában cukormázas, hófödte hegyeivel, karácsonyi dekorációval feldíszített házai-val, boltjaival és utcasarkaival. A festői Starlight Peakben sokkal egyszerűbb volt az élet, mint a nagyvárosban. És mi a legjobb a szülővárosában? Hogy nincs ott Austin Nash.

Hirtelen felvillantak a raktárhelyiség mennyezeti halogén izzói. Charlie gyorsan ellökte magát a faltól, miközben leejtette a telefonját. Egy pillanatig csak bámultak egymásra Austin új asszisztensével, Nathannel (Charlie szokása volt, hogy mindenkinek megtanulta a nevét, függetlenül attól, hogy milyen szerepet töltött be a műsorban), a telefonján lévő meditációs alkalmazásból érkező dallamos hang volt az egyetlen a helyiségben. *Most összpontosíts a válladra... mennyi feszültség van ott... Szívd be a levegőt a hasadba... Tudatosítsd magadban a testedben lévő összes érzetet...*

Nathan tüszentett – valószínűleg a borsmentakivonat miatt –, majd megköszörülte a torkát, ádámcsutkája fel-alá járt. Láthatóan ideges volt, amiért megzavarta a műsor „talentumát”, különösen, amikor a nőnek nyilvánvalóan nem volt valami jó napja.

– Ó, hmm, elnézést, Ms. Goodwin. Nem tudtam, hogy...

– Szia, Nathan! Semmi vész. Gond egy szál se. – Charlie felvette a földről telefonját, és leállította a meditációt. – És szólíts Charlie-nak, oké?

Charlie kíváncsi volt Nathan történetére, arra hogy mi volt a nagy Los Angeles-i álma. Ez a város telis-tele volt ambíciózussal. Ritkán lehetett olyan személlyel találkozni, aki nem melózott legalább egy-két állásban a nagy áttörés reményében.

– Sasha kérte, hogy keress meg engem? – tudakolta Charlie.

– Hát – mondta Nathan, elnyújtva a szót. – Valami olyasmi... De azt is mondta, hogy avassak be néhány serpenyőt a következő jelenethez. – A férfi alacsonyabb volt Charlie-nál, aki cipő nélkül is 170 centi feletti volt, és lábujjhegyre kellett állnia, amikor a karácsonyi díszeken túl felnyúlt a felső polcon lévő tapadásmentes, zománcozott serpenyőkért. Charlie ekkor jött rá, hogy bármi is legyen Nathan nagy álma, annak semmi köze a konyhaművészethez.

– A tapadásmentes serpenyőket nem szokás beavatni – mondta Charlie, miközben telefonját szoknyája zsebébe dugta, és megdörzsölte az orrát egy újabb mentolos csiklandozás miatt. – Megrepedhet a bevonat. – Az egyik öntöttvas serpenyőért nyúlt. – Tessék. Öntöttvas. A konyha ígáslova.

Nathan elvette tőle a serpenyőt, de rosszul mérte fel a súlyát, és majdnem kicsúszott a kezéből.

– Semmi sem karamellizál úgy, mint az öntöttvas – mondta Charlie, és a serpenyő alá tette a kezét, amíg az asszisztens igazított a fogásán. Az aznapi menüben egy fordított ananászos torta cupcake-változata szerepelt, fűszeres, whiskys karamellöntettel, hogy tartsák magukat az ünnepi tematikához, és Charlie tudta, hogy az öntöttvas lesz a legalkalmasabb a gyümölcs ragacsos, sötét szirupjának előcsalogatására, amely szükséges a desszert összettségének bemutatásához.

– Köszö, Charlie! Sasha azt mondta, hogy hozzak párat. – Nathan ismét felnyúlt egy másik öntöttvas serpenyőért, majd visszafordult a nőhöz. – Mondhatok valamit? Te *annyira* természetes vagy a kamera előtt. És nagyon jó a humorod is, tudod? És az egyetlen, aki az öntöttvasat javasolta inkább...

Charlie nem tudta pontosan, hogyan történt, de egy másodperccel később az egész polcrendszer – ahol edények tucatjait tárolták – megbillent. Volt egy pillanat, amikor Charlie azt hitte, hogy Nathannel meg tudják állítani a polc mozgását, amikor mindketten odakaptak, hogy megpróbálják megtámasztani a fém szerkezetet. Talán sikerrel is jártak volna, ha az edények és a serpenyők – amelyek nem voltak a polchoz rögzítve – nem engedelmeskednek a gravitáció parancsának. Az egész berendezés feléjük dőlt. Nathan kiáltott valamit, amit a nő nem hallott a padlónak

csapódó fémedények baljós zajától. Aztán Charlie intenzív, éles fájdalmat érzett a fejében, mielőtt minden elsötétült.

Charlie lassan kinyitotta a szemét. Valaki sírt, de képtelen volt rájönni, hogy ki az, mert nem sikerült a tekintetét fókuszálnia. Ráadásul élete legkínzóbb fejfájása gyötörte, hányingere volt, és minden porcikája zibbadt. Megpróbálta karját a fejéhez emelni, és akkor vette észre, hogy a földön fekszik. Valaki fogta a másik kezét – úgy tűnt, ugyanaz a személy volt, aki sírt. A sok beszédhang csak tetézte a zűrzavart. Charlie hagyta, hogy lecsukódjon a szeme, és azt kívánta, bárcsak mindenki elhallgatna már.

– Charlie? Hallasz engem? Charlie, szívem, nyisd ki azt a ragyogó barna szemedet! – Priya hangjából kihallatszott a pánik. Charlie azon tűnődött, mi történhetett. – Ezeket szépen leszedjük rólad. – Charlie kinyitotta a szemét, hogy lássa, mit csinál Priya, aki éppen a szoknyáján heverő műanyag magyalfürtök és havas áfonyaágak foszlányait szedegette le. Miért feküdt a földön, karácsonyi dekorációval beborítva?

– Priya, ne sírj már! – Ahogy Charlie látása élesedett, a sminkes aggódó arca végre kivehetővé vált alig néhány centire az övétől.

– Jaj, istenem! Nem esett bajod! Jól vagy. – Priya ráborult Charlie-ra, és szoros ölelésbe zárta. Aztán elhúzódott, és finoman megpaskolta a nő felkarját. – A frászt hoztad rám!

– Gyere! Segíts fel! – mondta Charlie, és ügyetlenkedve belekapaszkodott a barátnője kezébe. Ehhez fogható fejfájása még sosem volt, és a fogát csikorgatta a fájdalomtól. Viszonylag nem nagy piásként, eddig csak egyszer érzett ekkora fájdalmat. Charlie és gypetéjű ikertestvére, Cass (aki sokkal jobban bírta az alko-

holt, mint ő) két üveg pezsgőt megittak Charlie L. A.-be költözése előtti estén. Másnap reggel Charlie-nak többször is félre kellett állnia, hogy hányjon a Starlight Peakből Santa Monicába vezető nyomorúságos autótúrán. Azóta nem nyúlt pezsgőhöz, de igazából semmiféle alkoholhoz sem.

– Maradj fekvé még egy percig, Charlie – mondta egy férfihang a jobbján. Odafordulván meglátta a műsor egészségügyi munkatársát – akinek a neve nem jutott eszébe, pedig ő kötözte be előző nap az egyik versenyzőt, miután az egy késsel felsértette a tenyerét mangóvágás közben. Van egy lánya és egy fura nevű kutyája... *De hogy hívják?*

Charlie elborzadt, amikor meglátta a sok fölé hajoló arcot. Köztük Austinét is, aki – a csoport többi tagjával ellentétben – már-már elégedettnek tűnt.

– Mi történt? – kérdezte a nő.

A Charlie lábánál álló Sasha homlokát ráncolta. Az egészségügyisre pillantott, aki Charlie fejbőrét tapogatta. Charlie lófarka kibomlott, és néhány hullámos, sötétszöke tincs a szemébe lógott. A nő megpróbálta félresöpörni őket, de az ápoló rászólt, hogy ne mozogjon.

– Nem emlékszel? – kérdezte Sasha.

Charlie megpróbált felidézni bármiféle emléket arról, hogy miért került a raktárszoba padlójára. Aztán meglátta a falnak támaszkodva ülő Nathant kötéssel a homlokán és felkötött karral. Rosszabbul nézett ki, mint ahogyan ő érezte magát.

– Nathan jól van?

– Egy egész polcnyi edény esett a fejedre, Charlie! Meg is halhattál volna! – Priya a kezét tördelte, csillogó szilvaszínű körmei megállás nélkül jártak. Charlie szerette a barátnőjét, de az híres

volt drámai hajlamáról – mind sminkecsetkezelését tekintve, mind személyiségét illetően. Ahogy a klausztrófóbia elérte, Charlie azt kívánta, bárcsak mindenki távozna, hogy összeszedhesse magát egyedül.

Ám ekkor ismét a látóterébe került Austin, jóképű arcán boszszantó önelégültséggel.

– Sasha, nekem sok agyrázkódásom volt annak idején, amikor fociztam, és ezt tényleg nem szabad félvállról venni. Feltétlenül azt akarjuk, hogy Charlie a legjobb formáját hozza, nem igaz? Ki kellene vizsgáltatni a kórházban. Elég nagy ütést kapott a fejére.

Sasha bólintott, majd az egészségügyishez fordult.

– Sam, te mit gondolsz? – *Sam!* Tényleg így hívják. Charlie egy pillanatra felélénkült, amikor az is eszébe jutott, hogy Sam lányát Bernadette-nek hívják, és hogy a kuttyájukat Palacsintának nevezte el a kedvenc ételéről.

– Sasha, jól vagyok. – Charlie felült, de túl gyorsan, és azonnal hátrahanyatlott Samre, aki hátulról megtámasztotta a vállát.

– Nem úgy néz ki – mondta Austin. – Figyelj, a többi felvételt egyedül is meg tudom csinálni. Akkor Charlie elmehet, és megkaphatja a szükséges ellátást. – Charlie próbált a lehető leg-szúrósabban nézni a műsorvezetőtársára, aki aggódó arckifejezést színlelt, de ő egy pillanatra sem vette be neki.

– Valószínűleg nem rossz ötlet – mondta Sam, és a nő szemébe nézett. – Milyen nap van ma, Charlie?

– Hétfő.

– Mi a címe a műsornak? – kérdezte Sam.

– *Karácsonyi visszaszámlálás a Sweet and Saltyval* – felelte Charlie. – *Jól* vagyok. Tényleg. Felkelhetek?

– Hadd segítsek – mondta Austin, és kinyújtotta a kezét, pont akkor, amikor Charlie megragadta Sam karját, és felhúzta magát. Priya óvatosan megpaskolta Charlie szoknyáját, hogy el-
tüntesse róla a csillámport.

– Gyere – mondta Priya. Igazítsuk meg a hajadat és a smin-
kedet!

– Szerintem ez tényleg nem jó... – kezdte Austin, de Sasha félbeszakította.

– Na jó, emberek, folytassuk a munkát! – Sasha Charlie-hoz fordult, és halkabban így szólt: – Nem nézel ki valami fényesen.

– Kösz szépen – motyogta Charlie.

– Figyelj! Elmondom, mi lesz – kezdte Sasha. – Befejezheted ezt az utolsó pár felvételt, aztán bemész a sürgősségre. Szó nélkül. És ha ki kell vened a holnapot, nos, nem ideális, de majd megoldjuk a felvételeket. Világos?

– Világos – felelte Charlie, miközben még mindig próbálta legyűrni az émelygést; úgy érezte, mintha víz alatt lenne a feje. Muszáj volt összeszednie magát, amíg a B-rolt le nem forgatják, különben azt kockáztatja, hogy Austin pontosan azt kapja, amit akar: a forgatási helyszínt és Sasha osztatlan figyelmét.

Priya rendbe hozta Charlie-t, extra pírt tett az arcára, hogy el-
rejtse, mennyire sápadt, és Sam még néhányszor ránézett, hogy van. (*Fejfájás? Hányinger? Szédülés?* A nő azt felelte, nincs, és bűntudatot érzett, amiért hazudott.) Minden simán ment, és Charlie büszke volt arra, hogy képes volt elrejtetni a tüneteit, annak dacára, milyen szörnyen érezte magát, egészen addig a felvételig, amikor Austinnal együtt be kellett mutatniuk, hogyan kell karamellizálni az ananászt.

Sütés-főzés közben Charlie sok mindenre támaszkodott: a cukrász édesapjával töltött gyerekkorára a családi pékségben, az iskolai végzettségeire, a sokéves tapasztalatára és az érzékeire – főleg az ízlelésére és a szaglására. Rendkívüli képessége volt arra, hogy felismerje azokat az ízjegyeket, amelyeket mások nem tudtak. Ez jó szolgálatot tett neki eddigi pályafutása során, és tudta, hogy ebben a tekintetben messze felülmúlja Austint.

De aztán jött az ananászos B-roll jelenet.

Mindent kézben tartott, legalábbis azt hitte, amíg az asszisztense, Sydney meg nem szólalt:

– Hmm, Charlie? Azt hiszem, odaég az ananászod. – És bizony, miközben Charlie a desszert másik elemét készítette, az ananászai elkezdtek elszenesedni.

Hogyhogy nem vette észre?

Charlie döbbsen nézett fel újra Sydney-re, aki az orra előtt hadonászva kikapcsolta a főzőlapot. Sydney legalább annyira döbbsen nézett, mint amilyenek Charlie érezte magát. Füstfelhők szálltak fel az öntöttvas serpenyőből, az ananások pedig megfeketedtek a peremük körül. De Charlie nem érezte az égett szagot.

A serpenyő fölé hajolt, mélyet lélegzett. Semmi.

Austin különös ábrázattal figyelte őt. Charlie még soha nem követett el ilyen hibát a forgatáson. Ilyet egy kétbalkezes, kezdő házi szakács produkálna, a nő pedig megszegeyenült – és egyben aggódni kezdett. Mert ekkor eszébe jutott a borsmentakivonat, amely az időközben levetett szoknyájába ivódott. És rájött, hogy nem érezte az illatát, miután magához tért.

Sydney egy pillanatig őt nézte. Aztán hangosan megszólalt, mert tudta, hogy Sasha figyel:

– Az én hibám volt. Biztos túl magasra állítottam a hőmérsékletet. Azt mondtad, hogy közepesen magasra, igaz?

– Hmm, nem – válaszolta Charlie, aki pillanatnyilag hihetetlenül hálás volt Sydney-nek. – Közepesen alacsonyat mondtam.

– Ó, a csudába! Nagyon sajnálom – mondta Sydney.

– Semmi baj – mondta Sasha nagyot sóhajtva, és rosszalló pillantást vetett Sydney-re. Charlie-nak módot kell majd találnia arra, hogy megköszönje Sydney-nek, amiért ezt magára vállalta. – Megvan a felvétel Austin serpenyőjével. Szép munka, emberek. – Volt némi lelkes taps – Sasha nagyon elkötelezett volt az iránt, hogy „pozitív és támogató” forgatási környezetet teremtsen, ahogy ő nevezte –, aztán be is fejezték aznapra a munkát.

– Menj, néztesd meg magad – mondta Sasha, amikor elhaladt Charlie mellett.

Austin önelégült mosollyal nézett Charlie-ra, majd Sashához fordult:

– Van öt perced? Szívesen meghallgatnám a véleményedet egy ötletéről, amit holnapra tervezek.

– Gyere már! Majd én vezetek. – Priya hirtelen Charlie mellett termett, aki még mindig az elfeketedett ananászos serpenyőbe bámult, és azon tűnődött, vajon ez a tévés karrierje végének a kezdetét reprezentálja-e.

A sürgősségin nagy volt a nyüzsgés. Charlie egy kényelmetlen műanyag széken ült; a felvételi karkötőtől viszkedett a csuklója. Priya napszemüvege volt rajta, és gyötörte a fejfájás, a váróterem erős fénye pedig csak rontott a helyzeten. Priya hozott maguknak kávékat, és Charlie belekortyolt. Egyébként szerette a kávékat, de en-

nek az íze semmiben sem különbözött attól, mintha meleg vizet ivott volna.

– Ez a cucc borzalmas – mondta Priyának. – Nincs íze.

– Tényleg? Én elég erősnek érzem.

Charlie a poharába nézve ráncolta a homlokát. Kezdte gyanítani, hogy valami nagyon nincs rendben.

– Hogy vagy? Sápadtak tűnsz – jegyezte meg Priya rápillantva az ölében olvasatlanul heverő magazin felett, címlapján a „Ho-ho-hogyan töltik kedvenc sztárjaid az ünnepeket?” sokat ígérő címmel.

– Csak túl akarok lenni rajta. – Charlie-nak megcsörrent a telefonja; Cass volt az. Alapesetben Cass lett volna az első, akivel válsághelyzetben beszélni szeretett volna, de Charlie nem akarta Priya előtt lefolytatni ezt a beszélgetést. Kinyomta. A testvérével való beszélgetésnek várnia kellett.

– Charlotte Goodwin? – Egy nővér állt a sürgősségi osztály belső szentélyének ajtajában.

– Nyomás – mondta Priya, és felálláskor megfogta Charlie könyökét. – Na gyere, édes! Nézzük meg azt a szépséges fejedet!

A nővér megmérte Charlie vérnyomását, majd átvezette őket egy másik helyiségbe várakozni. Normális esetben egy kórház olyan hely lenne, ahol Charlie érzékeny szaglása túlterhelődne, a durva tisztítószerek szúrnák az orrát. Ma azonban semmit sem érzett belőlük. Rémisztő volt, de nem volt rá képes, hogy bárkinek is beszéljen róla – még Priyának sem, és főleg nem az orvosnak, amikor az végre megérkezik.

Körülbelül húsz perc és egy újabb pletykalap után kopogtak az ajtón.

– Charlotte Goodwin? – dugta be a fejét a szobába egy sötét hajú, zöld műtőruhát viselő férfi, nyakában sztetoszkóppal.

Charlie felült, és az illető – feltehetőleg az orvos – belépett a helyiségbe. Úgy nézett ki, mint akinek filmforgatáson lenne a helye, ami elég gyakran megesett Los Angelesben ahhoz, hogy az ember azt hihetné, Charlie már hozzászokott. A férfi mosolygott, amitől előbukkant egy-egy megnyerő gödröcske az arcán.

– Miguel Rodriguez vagyok. Szóval, mi szél hozta ma hozzánk, Ms. Goodwin?

Mielőtt még esélye lett volna válaszolni, Priya közbevágott:

– Hát, Charlie egy gasztro-realityműsor házigazdája, és ma volt egy kis malőr a forgatáson – mondta szempilláit rebegetve.

Charlie úgy látta, hogy a doktor kissé elpirult, amikor azt felelte:

– Igen, felismertem magát. Ami azt illeti, pont láttam a tegnapi epizódot. Örülök, hogy megismerhetem, Ms. Goodwin.

– Ó, egy rajongó! – kiáltott fel Priya. – Hát nem nagyszerű, Charlie? – Charlie csodálta Priyát, hogy képes gátlástalanul flörtölni még ilyen steril környezetben is, miközben sérült barátnője egy kórházi ágyon ücsörög. – Amúgy egy edénytartó polc dőlt rá ma szegény Charlie-ra. Kiütötte őt. Mármint *el is ájult*. – Priya elkomorult, mivel alighanem eszébe jutott, milyen szörnyű volt Charlie-t ilyen állapotban találni.

– Tehát elvesztette az eszméletét? – kérdezte Miguel, immár komolyan, miközben a kezében tartott táblagépre jegyzetelt néhány dolgot.

– Rövid időre, azt hiszem – válaszolta Charlie.

Mire Priya rávágta:

– Legalább öt percre.

Néhány további kérdés után, amelyek felére Priya válaszolt, amíg Miguel meg nem mondta neki, hogy neki tényleg Charlie-tól kell ezeket hallania; elővett egy elemlámpát, és Charlie szemébe világított vele. Aztán megkérte, hogy kövesse az ujját, miközben feltett neki még néhány kérdést a tüneteiről. Charlie remélte, hogy átmege a tesztjein.

– Mit gondol, dr. Rodriguez? Charlie vajon megéri a holnapot, hogy maga továbbra is élvezhesse a kedvenc tévéműsorát?

– Priya, ne már! – motyogta Charlie. Miguel kuncogott.

– Valójában egészségügyi asszisztens vagyok, de ígérem, a lehető legalaposabb – jegyezte meg Miguel.

– Ebben biztos vagyok, Miguel. Szólíthatom Miguelnek? – kérdezte Priya.

Charlie olyan szigorú pillantást vetett Priyára, amelyet csak bírt, de Priya észre sem vette.

– Nos, ez a nevem, úgyhogy nem látom akadályát. – Elmosolyodott, megmutatva azokat a lehangoló gödröcskéket. Aztán kérdezett még párat Charlie-tól a tüneteiről, és gyengéd, de biztos kézzel végigtapogatta a fejbőrét. A nő mindent megtett, hogy ne ránduljon össze, amikor a férfi ujjai egy különösen érzékeny pontra tapintottak.

– Szép kis púp, de nem szakadt fel, ami jó. Viszont úgy tűnik, hogy elég komoly agyrázkódást szerzett magának – mondta Miguel, miközben ismét jegyzetelt. – Szerencséje van, lehetett volna rosszabb is. Mindenkinek másképp reagál az agya az agyrázkódásra, úgyhogy kellő időt kell hagynia a felépülésre. Ami sok pihenést jelent, rendben?

– Gondoskodom róla, hogy kipihenje magát. Alaposan – ajánlkozott Priya tágra nyílt szemmel és komolyan. – Csak mondja meg, mire számítsak, doktor úr! Vagyis *Miguel*.

– Némi szédülés, hányinger és fejfájás előfordulhat, de néhány héten belül elmúlik – mondta mindkettőjüknek. – Ha azonban bármilyen módon megváltozik a pszichés állapota, jöjjenek vissza, rendben? Vagy ha *bárminemű* más tünet jelentkezik az általam említetteken kívül. És ha Ms. Goodwin elvesztené az eszméletét, hívja a mentőket!

– Ez komoly dolog – mondta Priya aggodalmasan Charlie-ra pillantva.

– Nyugi, Priya! *Jól* vagyok – mondta Charlie, szándékosan figyelmen kívül hagyva, hogy a férfi az egyéb tüneteket említette. – Csak fáj egy kicsit a fejem. Szóval, ha csak ennyi az egész, és megígérem, hogy kialszom magam, akkor holnap visszamehetek dolgozni?

Miguel megrázta a fejét.

– Ki kell pihennie magát. Most a pihenés a legfontosabb teendője. Ezenkívül semmi képernyő, semmi tévénézés és semmi olvasás. Valószínűleg jobban fogja érezni magát, ha a legtöbb időt alvással tölti egy sötét szobában. A fény kiváltó ok lehet.

– De... Vissza kell mennem a forgatásra. Nem hagyhatom... – Charlie nagyot nyelt. *Most, hogy a Bake My Day a tét, nem hagyhatom, hogy Austin nyerje ezt a menetet.*

– Teljesen megértem. Remek a műsor. És maga a legjobb benne. – Miguel megköszöri a torkát, és elfordította a tekintetét a nőről, vissza a jegyzeteire. Charlie most már biztos volt benne: elpirult. Régen volt már ilyen figyelemben része, főleg azért, mert annyira lefoglalta a munka – először a Soucinál, aztán

a *Sweet and Salty*-ban –, hogy szinte sosem mozdult ki. A legutóbbi randevúja... már nem is emlékezett rá, mikor volt. És el kellett ismernie, hogy még ilyen körülmények között is jólesett neki, hogy ez a helyes egészségügyi szakember bókol neki.

– Tényleg az – jegyezte meg Priya, miközben a nyilvánvalóan zavarban lévő Miguel és Charlie között pillantgatott oda-vissza.

– Ami azt jelenti, hogy meg fogják érteni, hogy néhány napra módosítaniuk kell a gyártási rendet – folytatta Miguel, miután véget ért a pillanat. – Az agyáról van szó, Charlie.

– De ez csak egy tizenkét epizódos karácsonyi különkiadás, és én nem... – kezdte, ám Miguel gyengéden a vállára tette a kezét.

– Bízson bennem! Ha most sikerül korlátoznia az aktivitását, sokkal jobban fogja érezni magát, még hozzá sokkal gyorsabban – mondta Miguel. – És ha bármi – bármi a világon – rosszabbodik, vagy új tünetek jelentkeznek, vissza kell jönnie. Egyébként két hét múlva jelentkezzen a háziorvosánál!

Priya sokatmondó pillantást vetett Charlie-ra: ha nem térhet vissza a forgatásra, Sasha nem tehet mást, mint hogy teljesen átadja a gyeplőt Austinnak. Nem, ez nem történhet meg. Semmivé foszlana annak az esélye, hogy a saját műsorát vezethesse, ha nem tudná befejezni a különkiadást.

– Bármiféle kérdés, vagy bármi más, amiben segíthetek? – érdeklődött Miguel.

Charlie fontolóra vette a még aggasztóbb tüneteit, de aztán így felelt:

– Nem, köszönöm.

– Megírom a zárójelentését, és csatolom az agyrázkódási protokollt is – mondta, és kezét rázott előbb Charlie-val, majd Priyával is. – Örülök, hogy megismerhettem önöket. És ne feledje,

a következő egy-két hétben csak az a dolga, hogy pihenjen. Világos?

– Világos! – vágta rá Priya. – Gondoskodom róla, hogy betartsa az orvosi utasításokat, Miguel.

– Remek barátnője van – mondta Miguel, és még egyszer utoljára megvillantotta káprázatos mosolyát. Priya felsóhajtott Charlie mellett. – Rendben. Minden jól, Charlie – folytatta Miguel. – Remélem, nem látom többé... kivéve persze a tévében.

– Köszönöm – mondta Charlie. Miguel integetett, majd kilépett az ajtón.

– Nem bánám, ha mindennap beütnéd a fejed, ha emiatt rendszeresen vissza kellene jönni dr. Miguelhez – mondta Priya, majd hozzátette: – Nyilván nem akarom, hogy bajod essen! De azta, tőle sokkal élvezetesebbé vált ez az egész élmény!

Charlie óvatosan leszállt a betegágyról, összeszedte a holmiját, hogy amint megkapja a papírokat, azonnal távozhassanak.

– Priya, szeretném, ha köztünk maradna, ami itt történt.

– Oké... persze. De Sashának tudnia kell, mert nem leszel ott a forgatáson.

– Ó, de ott leszek a forgatáson – felelte Charlie, és elővette a telefonját.

– Dr. Miguel azt mondta, hogy semmi képernyőzés Charlie. – Priya megpróbálta kivenni a kezéből a telefont, de Charlie erősen markolta.

– Ő egészségügyi asszisztens. És senki sem tudhat az agyrázkódásról. Komolyan mondom. *Senki.*

Priya homlokát ráncolta, és keresztbe fonta karját a mellkasán.

– Mit forgatsz abban a szépséges és agyrázkódásos fejedben, Charlie?

Charlie fejében abban a pillanatban megfogalmazódott egy terv, amikor Miguel közölte vele, hogy pihennie kell, és rájött, hogy még ha nem is engedelmeskedne az utasításoknak, akkor is bajban lenne, mert elvesztette a szaglását és az ízlését. Képtelen lenne elkészíteni a recepteket, nemhogy megfelelően megítélni a versenyzők kreációit ebben az állapotban, amely miatt imádkozott, hogy csak átmeneti legyen. Ha így próbálná végezni a munkáját, Charlie kudarcot vallana – és elveszítené a *Bake My Day* műsorvezetői álláslehetőségét Austin javára. Nem azért dolgozott ilyen keményen, hogy mindez elillanjon egy púp miatt a fején.

– Mindent elmagyarázok, de előbb telefonálnom kell.